

“Tota la vida he lluitat, com Dalí, per donar forma a les idees”

Lluís Llongueras
(Esparreguera,
Baix Llobregat, 1936)
va compartir hores
i imaginació amb Dalí,
de qui va aprendre
que cal lluitar
per les idees pròpies.
Parlem amb
el gran revolucionador
dels pentinats
a casa nostra.

Perquè eres i s'omne i han pas-
sat actrius, models i princeses,
comtesses i grans noms de la
vida pública, però Lluís Llon-
gueras es queda amb aquelles persones a
qui un pentinat li ha canviat la vida: “La
perruqueria és molt més que un tall de
cabells.” El seu interès per la imatge,
l'estètica i les arts plàstiques juntament
amb la seva ambició i talent l'han portat
a provar nous camps, com l'escultura, la
fotografia, l'interiorisme o l'arquitectura.
Persona inquieta per naturalesa —la
seva taula d'estudi està plena d'anotaci-
ons, papers i projectes—, és també un in-
ventor: del tall de cabells amb el mètode
de “programació”, d'una forma de tenyir
(el *patch*) i del difusor d'aire per asseca-
dors. La seva energia i la seva imagina-
ció no s'acaben. I malgrat que “siguin
les noves generacions qui dicten les ten-
dències”, Lluís Llongueras és dels que
també marquen estil.

—Com definiria Salvador Dalí?

—**Dalí era sobretot una personalitat i un geni. Un algú capaç de passar de la idea a l'acció prescindint del què dirà la gent i una persona molt cultivada, molt coneixedora del treball artístic, de les proporcions, de l'art... La seva excentri-**

ciat era la seva manera personal de mostrar-se al món, però tenia molt clar el que volia fer i el que volia ser. I, sobretot, no feia res que no estigués pensat, encara que pugui semblar el contrari.

—Com hi va establir amistat?

—**De fet, jo crec que Salvador Dalí, més que tenir amics, deixava que entressis a la seva vida i que compartissis estones. A vegades m'havia trucat des dels llocs més inversemblants, per veure'ns, per parlar una estona, per imaginar. I crec que si en Dalí em considerava era sobretot perquè jo tenia idees. Tot va començar un dia que jo li vaig fer un regal.**

—I més tard el projecte de fer una perruca amb més de 70 quilos de cabells...

—**Sí... Va ser engrescador i emocionant. El 1976, Salvador Dalí i Òscar Tusquets, creadors de la coneguda Sala Mae West del Teatre-Museu Dalí, em van encarregar de crear una perruca de més de 4 metres d'alçada, que completés la imatge surrealista del rostre de Mae West, amb iconografia de doble imatge.**

—També li va dedicar un llibre titulat *Tot Dalí* (Pòrtic).

—**Sí, i és que per a mi va ser una mica un mestre, i volia recollir en un llibre algunes de les seves aportacions, del seu treball i de qui era realment Dalí, amb**

“Les idees i projectes que tinc intento plasmar-los... i, si no surten, aimenys haver-ho provat”

fotografies que mai s'han vist i també amb grans treballs i estudis seus. Vaig aconseguir crear una hemeroteca molt àmplia, des dels anys seixanta, de tots els articles i revistes sobre ell que apareixien a qualsevol país. I el presento com el català universal que va ser, com una persona que vaig admirar, com una persona multidisciplinària en una societat que està molt acostumada a l'especialització. I jo també sóc dels que penso que l'especialització tanca portes. Però és que, a més, Dalí va estar en la primera línia de moltes disciplines, i això és únic.

— Multidisciplinària, com en temps del Renaixement. Però tampoc es pot ser un geni en tot...

— Jo no busco ser un geni, però sí que crec que el coneixement de diverses disciplines et dona un bagatge més gran, i que com més bagatge tens, més creixes interiorment i més et desenvolupes. Per a mi és un repte provar coses noves, perquè penso que en certa manera és l'al·licient que té la vida. Les idees i projectes que tinc intento plasmar-los... i si no surten, no surten, però almenys haver-ho provat. Aleshores és quan t'adones també de les coses que t'agrada fer i t'adones que et pots equivocar. En l'escultura, per exemple, jo mai destrueixo res, sobretot per tenir una referència d'allò que no m'agrada. I, evidentment, el meu propi inconformisme és també el que em fa ser crític amb mi mateix.

— Però d'on treu el temps per poder dedicar-se a escriure sobre Dalí, a fer fotografia, a esculpir peces, a pensar en alguns dissenys, a exercir de perruquer...

— En part, per aquesta inquietud, però també per una qüestió d'organització. Si

no tens una mica d'organització, difícilment te'n pots sortir, i suposo que hi ha una part de bullir d'idees, però també una part més serena de saber posar les coses al seu lloc i de tenir el temps per dedicar-hi. I tot arriba a un vèrtex comú, que és la meva passió per les arts en general. Crec que vaig néixer amb inquietuds estètiques i visuals, amb un cert esperit creatiu, i de seguida i d'una manera molt autodidacta hi vaig entrar en contacte, tot i que també hi ha una part de formació, evidentment, i d'observació.

— Però per crear l'imperi Llongueras i obrir salons des de Buenos Aires a Tòquio cal també una certa clarividència...

— I apostar per idees pròpies, segur. Si tens una idea i tens sensibilitat, si creus que pot funcionar, si veus que dóna resultat... cal tirar endavant. Als catorze anys vaig entrar d'aprenent en una perruqueria de la Diagonal de Barcelona i allà em vaig dedicar a observar i a aprendre, però també a imaginar. I a inspirar-me... per primera vegada veia que aquelles dones de pel·lícula que a mi de petit em fascinaven, com l'Audrey Hepburn o la Lana Turner, també existien de veritat, vaig anar descobrint la bellesa, vaig descobrir l'estètica i vaig decidir que jo tindria el meu propi saló. Evidentment, aquells eren temps de postguerra, i tot estava per fer i d'alguna manera moltes coses de l'ofici encara s'havien d'inventar. I vaig aprendre què fa falta per tirar endavant un negoci i fer-lo créixer: esperit comercial, dedicació i ganes d'ensenyar. Jo havia fet alguns estudis empresarials i tenia coneixements de comptabilitat i d'idiomes. Això, unit al fet d'estar atent als temps que corren ha donat lloc a les perruqueries Llongueras. I és que els esdeveniments, tendències i fets històrics han anat marcant les modes i aquestes són també font d'inspiració.

— Així neix el mètode Llongueras, eina de base per als professionals del gremi.

— El mètode Llongueras no té secrets, sobretot s'adapta a la manera de viure dels temps actuals. Del sistema clàssic francès, la història de la perruqueria va donar lloc al sistema anglès, una tècnica de tallar els cabells part per part, agafant-ne porcions, però un mètode que requereix entre 30 i 40 minuts per tenir un bon acabat. El mètode Llongueras és el

JOJO PLAY

“De les dones he après moltes coses. Per les dones tonen uns atributs més cultivats que alguns homes.”

que anomenem mètode de “programació”, en el qual el tallat es fa de manera global, amb degradats perfectes, en qüestió de 5 o 7 minuts. La definició és molt escueta, però tot el mètode està recollit en diversos toms de llibre, com les formes i estils de pentinat, les maneres ràpides de fer permanents, les aplicacions irregulars d'efectes de color...

**“M’hagués
encantat estudiar
Belles Arts
i dibuixar i pintar
aquells cossos
que tant
em fascinaven”**

Al seu taller hi abunden les formes, però sobretot les formes de dona. Què té el cos femení que no tingui el masculí?

— De les dones he après moltes coses. Per les dones m’he fascinat, i de les dones n’he après la sensibilitat, la cura, la manera d’organitzar-se... i crec que en general tenen uns atributs més cultivats que alguns homes, o que homes d’alguna generació. Encara que avui, en qüestions estètiques, assistim a un moment en què els homes intenten cuidar-se més i intenten ressaltar la bellesa. Per a mi el cos femení és un continu de formes per explorar i és també un cos molt expressiu: la dona és capaç d’expressar la sensibilitat, la subtilitat o la vulnerabilitat més grans i per altra banda també pot expressar la força i la duresa. Això és el que tenen les dones. En certa manera sóc un professional creat per les dones, en molts sentits. El meu pare era modista i sempre observava com prenien mides per als vestits de dones.

— Per què no va estudiar Belles Arts?

— Qüestions del destí. M’hagués encantat estudiar Belles Arts i dedicar-me sobretot a dibuixar i a pintar... aquells cossos que tant em fascinaven. He entrat al món de l’escultura i també he tingut els meus mestres, però vaig començar per les tisores.

— Li queda algú per pentinar?

— El papa de Roma. Però no per cap mena de devoció, ni molt menys. Més aviat m’aniria bé per poder-me escapolar cap a la biblioteca del Vaticà i passar hores i més hores mirant llibres. M’encanta remenar i descobrir.

Mar Valldeoriola

scinat, i de les dones n’he après la sensibilitat, la cura, la manera d’organitzar-se... i crec que en general homes d’alguna generació.”

— Diuen que el seu èxit com a perruquer prové també d’aplicar una mica de psicologia sobre els cabells.

— La gent de vegades va a la perruqueria com si volgués sanar-se i és cert que un canvi d’estil o de pentinat sovint obedeix a un canvi de manera de ser o de fer. Jo escolto qui pentino, deixo que m’expliquin, també els explico jo... és una

manera de compartir una estona. I les persones que més m’ha agradat pentinar són aquelles a les quals les meves mans hi han pogut aportar alguna cosa més.

— Les mans que també modelen les seves escultures, cultivades i cotitzades. Ha exposat a les millors galeries, té col·leccions privades i públiques i algunes instal·lacions. També ha guanyat premis.